

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. XXI. Quantum referat Religiosis contentos manere in quocunque loco
ab Obedientia designato, nullo alio ex propria voluntate quæsito

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

bedientes, vt etiam constituti in ipso mortis agone, voluerint ex hac vita de-
cedere, & exspirare ex obedientia, & mandato eorum, ita annuente Domino
nostro pio eorum desiderio. *O beati mortui, qui ita in Domino moriuntur! t*
movatur anima mea morte iustorum & sicut novissima mea horum similia. Vivat
spiritus meus perpetuò in obedientia propriæ voluntati mortuus; vt etiam
ex hac vita exeat cum obedientia, abnegans voluntatem, quæ viuere cupie-
bat. Si enim *u vir obediens loquetur victorias: viuens & moriens in obedientia*
victoriam obtinebo victoriam, & æternam gloriæ coronam.

[Apo. 14. 13.
t Nu. 23. 10.

u Pro. 21. 28

CAPVT XXI.

QUANTVM REFERAT RELIGIOSIS CONTENTOS MANERE
in quocumque loco ab obedientia designato, nullo alio ex propria
voluntate quesito.

VNVM EORVM, IN QVIBVS RELIGIOSI, obedientiæ suæ
perfectionem ostendent, est resignatio manendi in loco à Præla-
tis designato: id quæ, quamdiu ille constituerit, ita vt neque pro
mutatione loci, nec pro eo retinendo iuxta propriam voluntatē in-
tendat, sed eam utroque nomine mortificent. Illa. n. libenter loca ea eligit ad ha-
bitandum, in quibus magnas habeat comoditates, ad indulgendū suo pala-
tibus, & honorem aliquē retinendum, aut obtinendum; ad quos multas exco-
gitat rationes, fucos, & necessitates fingit; potentes adhibet intercessores,
vniuersamque violenta media ad Superiorum voluntatem flectendam, vt voti sui
comportes fiant. Quæ omnia valdè à via recta abducunt; & aliena sunt à vo-
catione Religiosa, & obedientia, quam profitentur. Nam qui tantū animi ha-
bit, vt obediret Deo iubenti exire de mundo, è terra sua, ex domo paren-
tum, & renuntiare affectibus omnibus ad res terrenas, vt Religionem
ingrederetur: cur non eundem induat animum, vt suis Prælati obedi-
at, cum iubent egredi ex aliquo loco, in quo libenter manet; & migrare aliò,
in quo non manet libenter? Qui maiorem fecit mutationem, & tot graues
conculcauit difficultates; cur non faciet minores, in qua minores sunt diffi-
cultates? Num Religiosus patriam aliquam habet particularem, cui se in hac vi-
ta addicat: nisi id fiat ex obedientia? Neque enim vacat mysterio, quòd quan-
do Deus Abrahamo dixit: *egredere de terra tua, & veni in terram quam mon-*
strabo tibi; Non ei tunc particularem aliquam designarit: imò Apostolus ait:
egredere, ne ciens quo iret. Vt intelligat Religiosus (cuius vocationem illa Abra-
hæ significat) quòd debeat prouidentia Diuinæ fidere, etiam quoad locum
habitationis suæ; nec aliam habere terram, siue patriam, quàm quæ ipse Deus
per eius superiores illi assignauerit. Et quemadmodum Abraham tunc o-
tendit, se obedientem, & promptum ad eundem ad quacumque terram,

I.

2.

a Gen 12. 1.
b Heb. 11. 8.

Z z z 2

quam

3.
C. Verf. 4.

4.

5.

d Luc 27.

e Mat. 2. 23.

f Mat. 8. 20

quam Deus illi ostenderet, siue propè illa esset, siue procul; siue iucunda siue aspera; inter amicos: aut inimicos, siue circumeundum esset, sicut reuerentia fuit; siue rectè pergendum: ita Religiosus resignare se debet Diuinæ voluntati, ad manendum in ea terra, quæ sibi assignabitur, cuiuscunq; illa fuerit conditionis. Et quemadmodum idem Abraham, ut refert Apostolus, *morabatur in terra, quam Deus illi ostenderat, tanquam in aliena, & quasi peregrinus*; ita Religiosus iudicare se debet peregrinum in hoc mûdo, ut quilibet eius locus sic cordi suo tanquam terra aliena, cui non adhærescat, nec afficiatur propter proprias vllas commoditates: ac proinde, ut sit paratus eum deserere, quando cunq; Deo placuerit. Et qui resignatus & paratus esse debet ad vltimum ex terra in cælum discessum: quid mirum, si etiam paratus sit ab vno in alterum locum mutari? Et qui ob sua scelera dignus erat, qui infernum perpetuò habitaret: quid mirum, si se resignet, ut sit hic in loco, vbi aliàs noller manere; aut aliò ire, vbi minus ipsi placet? si homines ob sua scelera exulant à sua patria, & in pœnâ damnantur, ut maneat in aliena; aut in Insulis valde remotis: quid mirum, quòd Religiosus se ipsum condemnet propter peccata, quæ aliquando commisit, ad locum acceptandû à suo Prælato designatum: etiam si exilium illud reputer. Christus D.N. ab infanzia sua cœpit exire ex patria sua, & quidem ad loca valde incommoda, & molesta. Nam primùm obediens mandato Augusti Cæsaris *ascendit in Bethleem*, vbi natus est in quodam valde paupere tugurio, magno frigori exposito: & *vixit in Ciuitatē suam Nazareth rediit*, cum statim debuit ex obedientia fugere in Aegyptum: vbi septem circiter annos cum magno incommodo vixit. Et cùm cœpit Euangelium prædicare, nullum habuit locum propriû ad quiescendum. Et quamuis *fulpes foueas proprias habeant, & volucres cæli nidus suos* tamen hominis nullum proprium habebat locum, *vbi caput suum recimeret*: ut hinc eius discipuli intelligant, quod non debeant proprietatem vllam habere, quod ad locum attinet propriæ suæ habitationis: sed omnia remittere prouidentie Diuinæ.

§. I.

HINC IGITUR PRÆCIPVVM fundamentum accipiendum tibi est huius resignationis, pro certo tibi persuadēs: in nullo loco te posse habere maiorem profectum, & securitatem, nec maiorem quietem, honorem, leuamen, & solatiû, quàm in loco tibi à Diuina prouidentia per tuos Superiores designato: qui & Diuinæ voluntatis sunt interpretes, & gubernationis eius instrumenta. Contra verò in loco, quem propria voluntas contra Prælatorum voluntatem elegeris: nec spiritualem habebis profectum, nec securus eris neclatus, nec honorem & requiem habebis, quæ cogitas: sed contra, defectiones, pericula, tristitias ac desolationes, aliæque gra-

ita incommoda. Præcipua enim securitas ac prosperitas in omnibus nostris
 cæntis, non tam pender ex loco, quàm ex speciali Dei nostri protectione;
 quæ provenit à beneuola eius prouidentia. Ac propterea dicebat Danid: a
Nisi Dominus custodierit ciuitatem, frustra vigilat qui custodit eam. Et S. Iob ait
 Deco: *b visitatio tua custodiuit spiritum meum.* Hanc autem protectionem ordi-
 nant adhibet Deus erga eos, qui ipsius sequuntur ordinem præscriptum,
 manentes in loco, in quo illos posuit: & qui inde discedentes alium pro suo
 libitu eligunt, fiunt ea indigni, magis quæ periculis sunt expositi; quæ om-
 nia ipsis tribuuntur, ed quòd Diuinæ prouidentia Ordinem relinquentes,
 propria consilia sequi voluerint. Quòd si aliqua huius rei exempla habere
 velis; conijce oculos in illos duos insignes viros Abraham & Loth; Quo-
 rum itinera & mutationes valde diuersos habuerunt exitus: ed quòd di-
 uersa planè consilia in eis mutationibus sint secuti. Nam Abraham in om-
 nibus suis perfectionibus ordinem sequebatur à Deo sibi præscriptum, il-
 ludque amplectebatur, quod suo Creatori placere inrelligebat. Qui illum
 protexit in omnibus, & à magnis periculis, in quæ inciderat, eripuit, dicens
 c *Nolitimere Abraham ego protector tuus sum, & merces tua magna nimis.* Et
 eadem promissa fecit postea eius nepoti Iacob in perfectionibus, quas ex
 Diuinæ prouidentia consilio inchoabat, dicens ei: *d Ego ero custos tuus, quo-
 mque perrexeris.* Et ita præstitit toto tempore, quo mansit in Mesopota-
 miam, etiam quando redijt ad locum, vbi eius parentes erant: dans ei semper
 prosperos valde rerum euentus Sed quid de Loth dicemus, cuius felicitas
 valde fuit magna, quamdiu simul fuit cum Abraham patruo suo, sequens
 diuinæ prouidentia ordinem & consilia? Cùm autem aded multiplicaren-
 tur utriusque greges, vt opus esset ab inuicem separari: Abraham tanquam
 magis humilis dixit ipsi Loth: *e Ecce vniuersa terra coram te est: recede à me ob-
 iura.* Indiciu enim Diuinæ voluntatis reputabat, vt ipse in eo loco ma-
 neret, quem alter desereret. Loth autem acquieuit propositæ conditioni: &
 inde eius cæperunt infortunia. Nam in ea electione secutus est tanquam
 homo, iudicium sensuum suorum, qui semper sunt propensi ad ea, quæ sunt
 magis iucunda & magis arrident: Ideoq; elegit *regionem circa Iordanem pro-
 pe Sodomam, qua tunc erat valde fæcunda, & quasi Paradisus Domini.* Sed breui
 tempore deprehendit deceptionem: nam paulò post captus fuit, & cum reliquis
 Sodomæ ciuibus ductus in captiuitatem: in qua per totam vitam mansisset,
 nisi Abraham ipsum liberasset. Sed redeunt ad eundem locum: multiplica-
 tæ sunt eius calamitates, & pericula corporis & anime, ob detestandos mo-
 res ciuium Sodomorum; cùm quibus perijsset nisi Diuina misericordia ex
 cuitate illa exectanda illum eduxisset. Vt ex hoc exemplo appareat, quan-
 tum sit erro, eligere locum suæ habitationis pro suo solo libitu, aut com-

a *Psal. 126. 1.*b *Iob. 10. 12.*c *Gen. 15. 1.*d *Gen. 28. 15.*e *Gen. 13. 2.*f *Pet. 2. 7.*

moditate aliqua temporali: non habita ratione incommodorum. quæ possunt animæ euenire, neque quæ sit à voluntate Dei, quæ potest nos ab eis liberare. Quamuis enim Diuina misericordia tanta sit, vt solet ex periculo eripere etiam eum, qui ex propria voluntate, nec satis attendens quid ageret, in illud se coniecit: non expedit tamen, tentare Deum, & ex proprio iudicio & consilio locum eligere, qui videtur iucundior: cum possit per Prælatum intelligere, quid Deus velit: & in eo certius erit eius auxilium: quodd cum maiori fiducia licebit ab eo petere.

f Gen. 19. 14

Traç 4 c. 4

SED non hic finitæ fuerunt ipsius Loth calamitates ex eò quodd non se plenè subiecisset Diuinæ prouidentia directioni. Angeli enim, qui de Sodomis illum educebant, dixerunt ei, vt *f vitam & animam suam in monte saluaret*: Et cum oportuisset statim iudicium suum subijcere: tantam ostendit in exitu & ascensu ad montem repugnantiam: vt peteret alium locum iudicio suo securiorem, ciuitatem scilicet paruam, quæ appellabatur Segor. Et hinc aliæ miseriæ sunt ortæ, quas superius retulimus, Nam, cum prius ipse, quàm eius vxor, ingressus esset Segor, statim pluit Domiuus ignem super Sodomam: & *respiciens vxor eius post se, versa est in statuam Salis*: ipse vero Loth mansit viduus, afflictus, & solus in terra aliena: & cum aduerteret se turbatum ex illo euentu, pœnituit eum, quodd talem locum elegeret: & statim ascendit in montem: in quo alia scdior ei accidit calamitas cum proprijs filiabus: Cuius fortè causa fuit, quodd hic ascensus non fuit, vt obediret priori Dei mandato; sed quodd timore concussus, iudicaret, in eo se fore ab incendio securiorem. Quid autem hoc aliud est: quàm Religiosos monere, vt ex alieno periculo cautiorez fiant; nec locum dent excusationibus, & inanibus suis timoribus, adinuenientes rationes, quibus impediant, aut obineant mutationes, quas eorum Prælati facere constituunt? Securitas enim non consistit in loco, quem ipsi sibi commodiorem iudicant, eò quodd propinquior & planior sit, sicut Segor, sed in eò, quodd Deus illum designet: etiam si asperior videatur, & ab hominum commercio remotior. Omnia enim pericula patent Diuinæ Sapientia, quæ potest facillè ea fræuenire; aut Diuinæ Omnipotentia ab eis liberare. Ac propterea assignat ipse suis electis locum, qui magis eis expedit, vt sint securi. Quod si aliquando non habent bonum exitum in monte, & loco à Deo eis assignato: fortè id prouenit ex eo, quodd tot præcesserint repugnantia, replica, ac difficultates ad impediendum: vt quandò eò se conferunt, id non sit purè, vt obediant; sed quia aliter non possunt, aut ob aliquos timores & motiua humana ac politica. Cumq; talis obedientia multis defectibus sit referta, punitione potiùs est digna, quàm fauore.

§. 2.

SIMILEM HVC exitum habuerunt Hebræi, cùm Deus iussit eos ire ad terram promissionis, cùm enim audirent, in ea esse Gigantes, tantum conceperunt timorem, vt voluerint in Ægyptum redire: sed cùm postea aduerterent, se in hoc malè fecisse; & horrendas minas, quibus Deus iussit, nullum illorum visurum terram illam promissam, dixerunt Moyfi: *b* *Parauimus ascendere ad locum, de quo Dominus locutus est, quia peccauimus. Quibus Moyles respondit verbis grauissimis, & timorem ingentem incutientibus: nolite ascendere; non enim est Dominus vobiscum: quod si ascenderitis absque Deo vestro, corruetis coram inimicis vestris. Et ita euenit: nam illi rebelles preelato suo Moyfi, statim ascenderunt in verticem montis: vbi existimantes, se peritos esse, venerunt eorum hostes, eosq; percutientes atque concidentes, perleuerunt.*

Cui non magnum incutiat metum sententia & responsum Moyfis: ne in propria voluntate locum contra diuinam muret? Quis ad eò erit temerarius, vt ad locum aliquem ire audeat; sciens, se ire solum, absque Dei fauore, & auxilio: Et quomodo audebis dicere Deo, vt tecum eat ad locum: quòd tu contra eius voluntatem, vt tuam sequaris, vis pergere? respondebit enim tibi, vt solus eas; & te ipsum à periculis, quibus te exponis, eripias. Et ita delectens te, permittet, perire ob tuam stultam temeritatem. Et hoc ipsum dixit idem Dominus eisdem Israëlitis: *b* *non ascendam tecum: quia populus durus est: ne forte disperdam te in via: & semel, ascendam in medio tuus, & delebo te, pro tuas inobedientias. Contra verò si in his omnibus Dei voluntatem sequaris; causam habes & titulum sufficientem, ad petendum, vt veniat tecum ad locum, quo ipse te mittit: non quod Deus ab vno in alterum locum mouetur, qui vbique est per essentiam, præsentiam & potentiam; sed quod speciali cura assistat loco, in quo ipse nos ponit, vt suo nos auxilio foueat. Et hinc aliam rationem valde efficacem licebit deducere. Nam, cùm neque locum, neque locum scias, in quo tibi sit moriendum: quomodo audes proprio libitu locum eligere tuæ habitationis? Si enim ibi te mors inuadat, plane experieris, te abiecto esse animo, ad fauorem Dei in illis angustijs petendum. Si tamen inuadat te mors in loco, vbi te Deus collocauit, orietur tibi maior animi fortitudo & attende diligenter: non expedire tibi, in eo loco & habitatione viuere, in qua nolles mori.*

DE N I Q V E si pacem optas inuenire in deserendis, obedientiæ causâ, rebus omnibus, quas diligis & in eundo quòd alias nolles: assuesce in omnibus obedire, vt supra dicebamus: non conijciens oculos in tuas commoditates, neque in rationes humanas; sed in id solum, quòd **D E V S**

ita

a Num. 14.
23. 40.
b Deut. 1. 41

b Exo. 33. 3.

c Gen. 21.10

Vide Per-
rium ibid.

Galat. 4.30

ita velit ac iubeat, hæc enim sola ratio est, quæ omnes difficultates expedit, & vincit repugnantias: cum aliæ eas potius augeant. Magnam miraturus fert admirationem, quodd, cum Deus iuberet Abrahamum egredi de terra sua, & de domo patris sui: non legatur, eum habuisse vllam repugnantiam, aut graue illi fuisse, ita egredi, & suos parentes deserere; sicut nec cum iussit offerri sibi filiam eius vnicum Isaac, rem ab ipso maxime dilectam. Quando autem Sara ei dixit: *eice ancillam hanc Agar, & filium eius Ismaëlem*: ut Scriptura diuina; *durè hoc accepisse Abraham*, hoc est, graue illi erat, magnamque sentiebat difficultatem ac repugnantiam. Quamuis certo existimemus Saram, utpote feminam piam, & iustam, non petiisse rem adeo duram, & contra pietatem; sed ex speciali Dei impulsu, qui ei reuelauit mysterium, quod postea Apostolus declarauit. Quando autem Deus iussit exequi, quod Sara ei suggesserat, & dixit: *non tibi videatur asperum super puero & super ancilla tua*: statim eius repugnantia cessauit, & difficultatis apprehensio: prius enim aspiciebat, quod Sara dicebat tanquam rem humanam, rectam rationibus, quæ aliquod incommodum inuoluebant: sed postea omnes has rationes obiecit, & solum acceptauit illam, quod Deus id iuberet: hæc enim vnicuique omnes ei difficultates expediebat, & duritiem emolliuit, ac dulcorauit asperitudo. Aspice igitur omnes mutationes, & consilia Prælatorum, non tamquam humana & incommodis referta, quæ tu tibi fingis, aut reuera deprehendis: sed consideratione te ipsum eleua, & intelligas: Deum esse, quæ illa consilia probet, ac exequi iubeat; ne ea dura reputes: nam sibi incumbere reparationem in commodorum, quæ ex eo oriri possunt, & auertere damna, quæ timere potes: sicut reparauit damna, quæ timebat Abraham, si exiret de domo sua Ismaëlem. Quod si hac fide ac fiducia te subieceris: poteris & quietem in anima habebis; & Deus intercidet incommoda, quæ tu times; & ubi existimabas, multa incommoda te inuenturum: inuenies comoda multa, ut in proximo capite fusiùs dicemus.

(..)

